

[Poulsgaard.]

debat, der har været i den sidste tid. Jeg har snakket med mange forældre, og de har sagt til mig: ja men vi tør ikke klage til skolelæreren, for tænk, hvis lille Peter eller Jens eller Karen, eller hvad de nu hedder, skulle blive ... det kan være, læreren forfølger dem. Jeg nægtede simpelt hen at tro på, at der var nogen lærer, der ville forfølge børnene, for jeg tror også, at lærerne gennemgående er demokratiske. Det nægtede jeg at tro på. Men at folk, fornuftige folk med begge ben plantet på jorden, ikke tør sige fra over for skolen, hvad der er galt, det viser jo, at der er en krise.

Der er ydermere den krise, at vi, der i dag er omkring de 40-50 år, vi kender overheadet ikke skolen, når vi kommer der. Hvis en lille mand på et skolemøde skulle driste sig til at spørge om et og andet, så får han en lang pædagogisk udredning, og så bliver han dysset ned. Disse grupper har lært på samfundets bekostning at bruge ord i skrift og i tale, de har forstået at bruge dem dygtigt, og de har forstået at indpode alle andre mennesker en skyldfølelse, fordi de ikke var så frisdende og ikke var så tolerante, som det nu var rigtigt.

Jeg kunne godt have lyst til — det er jo en helt fantastisk situation — her fra talerstolen at sige hr. Baunsbak-Jensen tak. Jeg synes virkelig, han skal have tak for den debat, han har rejst her; den interesse og den bevågenhed, debatten har fået i massemedierne, har jo også vist, at der er et behov for dette. Men jeg kan ikke lade være med at tænke på, at det var den samme Baunsbak-Jensens partifælle, hr. K. Helveg Petersen, der som undervisningsminister udsendte den blå betænkning; i den blev spiren til den indoktrinering faktisk lagt, for nu var det pludselig ikke det, at børn skulle lære noget, der var sat i højsædet, nu var det trivsel og alt det andet, der er kommet ind.

Når fru Ritt Bjerregaard her er så bange for fremskridtspartiet, så kan jeg fortælle fru Ritt Bjerregaard, at vi er lige så bange for socialdemokratiet, for den skolestyrelseslov, som, hvis socialdemokratiet fik magt, som det har agt, ville opstå som fuldførlig, den vil vi ikke være med til. Det, vi forstår ved folkeskolen, det er ikke en 12 års tvungen enhedsskole. Vi forstår en folkeskole, der er folkets skole, hvor det er forældrene, der i

samråd med lærerne bestemmer, hvad pensum børnene skal have, og når det er sådan — det føler jeg ganske sikkert det er — at 90 pct. af denne befolkning vender sig imod disse marxistiske teorier og fanatiske forestillinger om det lykkelige samfund, så kunne det muligvis være sådan, hvis vores skolestyrelseslov, hvorefter det var forældrenes skole, der fik en chance, at der var visse steder her i landet, hvor den alt overvejende del af befolkningen sværger til en marxistisk indstilling, og hvis flertallet af forældrene i sådan en skole ville have det, så skulle børnene undervises i marxistiske teorier, så skulle de have lov til at bestemme det, men de andre steder, hvor forældrene ikke vil have disse marxistiske teorier, så skulle forældrene også bestemme det. Så fik vi nemlig lige ret for Loke og for Thor.

Jeg kunne have lyst til at nævne lidt af en kronik, seminarielektor Poul Hansen, Vordingborg, skrev i Berlingske Tidende allerede på så tidligt et tidspunkt som mandag den 8. april, altså længe før hr. Baunsbak-Jensens sag blev rejst. Jeg citerer:

„Foruroligende er det også, at skolen i dag har et næsten umætteligt behov for skolepsykologisk rådgivning med dertil knyttede foranstaltninger som ansættelse af kliniske psykologer, specialundervisning under forskellige former, observationsklasser og periodeklasser m. m. På det faglige plan kan man med henvisning til en undersøgelse af ledende skolepsykolog Emil Kruuse, Albertslund, konstatere en påfaldende forringelse af børns læsefærdighed, selv om det reducerede timetal i dansk tages i betragtning. Og aldrig har der været så mange indberetninger som nu om nervøse, urolige og støjende børn, for slet ikke at tale om det stigende antal skulkere. Hertil så kritikken udefra. Erhvervslivet klager jævnlig over, at folkeskolens elever er for ringe udstyret med elementære færdigheder i dansk og regning“.

En skole skal ikke være en ævleklub, hvor de sidder i timevis og diskuterer: skal vi nu lave det, skal vi lave det, har vi lyst til ditten, har vi lyst til datten. Skolens formål må først og fremmest, primært, være at bibringe børn kundskaber i dansk, regning og fremmedsprog. Får vi vort skolestyre igennem, må forældrene selv vælge, hvilke fag der skal være derudover, og det kunne jo